

Н. Табаковъ.

Пѣснитѣ на Чинтуловъ.

Чинтуловъ е родоначалникъ и възвѣститель на нашата нова поезия — първиятъ български поетъ. Прѣди него се редѣха студени и бездушни стихове, плетѣха се редове отъ думи, въ които нѣмаше нито естественъ изразъ, нито поетически смисълъ. Наистина, поемата на Найдено Геровъ „Стоянъ и Рада“ (Одеса, 1845 г.) съ своя прѣдговоръ, едновременно или малко прѣди Чинтулова, откри пътя на новобългарската поезия, но на Чинтулова се пада голѣмата заслуга да закрѣпи и развие това начало. Ако Найдено Геровъ остана само съ тоя едничкъ и случаенъ опитъ, и не осмисли по-нататкъ форма и съдържание като поетическо цѣло, то Чинтуловъ още съ първитѣ си стихове се опрѣдѣли като напълно самобитенъ индивидуалитетъ, който отъ начало до край отбѣлзва сигурно поетическо развитие.

Едновременно съ Чинтулова въ страницитѣ на „Цариградски Вѣстникъ“ се появиха и пѣснитѣ на П. Р. Славейковъ. Но докато Чинтуловитѣ пѣсни поразяватъ съ своето хармонично и естествено движение и съ поетическото си чувство, то Славейковъ още се бори съ формата, употребя стари думи и пише:

Жаленъ гласъ по Дунав се разнело
Отъ земли до небо изъ миръ весъ
Гори гласу жалний слухъ отдаватъ

.

(Цариград. Вѣст., 1860, бр. 60).